

Eve Rodsky

Miláčik,
nemýješ
riadi?

Ako s úsmevom rozdeliť
domáce práce a vniesť
do rodiny rovnováhu.

Ljndeni

Miláčik, neumyješ riad?

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.lindenisk.sk
www.albatrosmedia.sk

Ljndeni

Eve Rodsky

Miláčik, neumyješ riad? – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Miláčik,
nemýješ
riad? ☺

Eve Rodsky

Miláčik,
nemýješ
riad? —

Ljndeni

Eve Rodsky: Fair Play

Copyright © 2019 by Unicorn Space, LLC

Translation © Radka Smržová, 2020

Slovak edition © Albatros Media Slovakia, s. r. o., 2020

Všetky práva sú vyhradené. Žiadna časť tejto publikácie sa nesmie kopírovať a rozmnožovať za účelom rozširovania v akejkoľvek forme alebo akýmkoľvek spôsobom bez písomného súhlasu vydavateľa.

ISBN v tlačenej verzii 978-80-566-1854-7

ISBN e-knihy 978-80-566-1900-1 (1. zverejnenie, 2020) (ePDF)

Sethovi:

Na Zemi neexistuje nikto, s kým by som radšej hrala hru, ktorú voláme „život“. Ďakujem ti, že si mi dovolil podeliť sa o náš príbeh. Si mojou spriaznenou dušou a som strašne hrdá na to, že spoločne rastieme každým jedným prekliatym dňom.

Lúbim ťa.

Zachovi, Benovi a Anne:

Túto knihu som napísala pre vás.

Mojej matke Terry:

Ďakujem, že si sa nikdy nedala a podmanila si si našu malú trojčlennú rodinu... možno sme boli často nevšímaví a možno sme sa na to všetko jednoducho radšej vys*ali, no jedna vec je istá, tvoja láska nás nikdy nenechala v štychu. Ďakujem ti, že si ma naučila žiť život, ktorý stojí za to žiť, a robiť všetko, čo je v mojich silách, aby som dokázala zmeniť životy ostatných k lepšiemu.

Obsah

> > > I. ČASŤ < < < <

PROBLÉM

Čo je to „Fair Play“?

1. MAMA,
KTORÁ O SEBE VŽDY POCHYBUJE 13
» *Už som si myslela, že sa zložím*

2. MÁ TO JEDEN HÁČIK – SKRYTÉ NÁSLEDKY MORDOVANIA
SA SO VŠETKÝM 33
» *Všetci pasažieri na palube stoja proti nám*

> > > II. ČASŤ < < < <

RIEŠENIE

Štyri pravidlá Fair Play

3. PRAVIDLO ČÍSLO JEDEN:
ČAS JE PRE VŠETKÝCH ROVNAKÝ 55
» *Nalejme si pohár čistého vína*

4. PRAVIDLO ČÍSLO DVA: ZÍSKAJTE SPÄŤ PRÁVO BYŤ ZAUJÍMAVÍ	81
» <i>Nestraťte sa v dave</i>	
5. PRAVIDLO ČÍSLO TRI: ZAČNITE UŽ DNES	97
» <i>V stávke je veľa</i>	
6. PRAVIDLO ČÍSLO ŠTYRI: STANOVTE SI VLASTNÉ HODNOTY A ŠTANDARDY	133
» <i>Vytvorte rovnaké podmienky hry pre oboch hráčov</i>	

> > > 3. ČASŤ < < <

AKO VYHRAŤ VO „FAIR PLAY“?

HRA PRE POTEŠENIE

7. 100 KARIET FAIR PLAY	147
» <i>Pripravte sa na výhru</i>	
8. HRÁME HRU	183
» <i>Všetky karty sú na stole</i>	
9. ROZDELENIE KARIET	211
» <i>Hrajte a vyhrajte!</i>	
10. TRINÁŠŤ NAJČASTEJŠÍCH CHÝB, KTORÝCH SA PARTNERI DOPÚŠŤAJÚ A ICH NÁPRAVA	229

» *Aby sa váš domček z kariet nezosypal!*

11. ŽIVOT V BUBLINE **243**

» *Skutočným víťazstvom je vaša šťastnejšie a zdravšie JA*

ZÁVER **265**

SLOVNÍK FAIR PLAY **267**

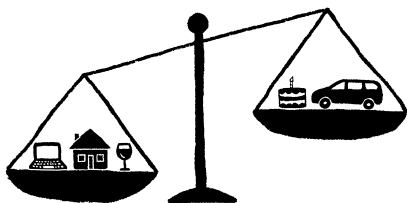
BIBLIOGRAFIA **271**

POĎAKOVANIE **284**

>>>> I. ČASŤ <<<<

PROBLÉM

Čo je to „Fair Play“?

1.

MAMA, KTORÁ O SEBE VŽDY POCHYBUJE

Už som si myslela, že sa zložím

ČAS ZAMYSLEŤ SA: PRÍPAD NEZVESTNÝCH ČUČORIEDOK

> Som prekvapený, že si nekúpila čučoriedky.

Dávala som sa na esemesku od môjho manžela a predstavovala som si, ako hovorí tieto slová tým, čo nazývam „porno hlasom“ – je na konci s dychom, akoby sa v ňom niečo zlomilo a zrazu chytil depku alebo sa pre niečo nenormálne nadchol.

Okamžite som zaujala obranný postoj a pomyslela som si: *Hmm, a prečo nemôžeš kúpiť čučoriedky ty?*

Popoludní som si vzala „voľno“, aby som mohla stráviť chvíľku so svojím najstarším, ktorý po nedávnom príchode nového bábätka potreboval nejaký čas na obnovu úzkeho spojenia medzi synom a matkou. Po tom, čo sme si s pestúnkou prešli dlhokánsky zoznam inštrukcií (pre istotu dvakrát), vyrazila som z vchodových dverí, aby som vyzdvihla

Zacha zo školy – pritom som zvažovala stav práve pobalených maškratiek, myslela som na tašku, čo si tu včera nechal Zachov spoluhráč, na balík od FedEx-u, ktorý musím cestou vyhodit', na úplne nový, a už príliš malý pár detskej obuvi, ktorý treba vrátiť, a na zákaznícku zmluvu, ku ktorej musím predložiť pripomienky do zajtrajšieho rána. Keď sa ku mne dostala „čučoriedková esemeska" od manžela, prestala som sa kontrolovať a slzy zo mňa vytryskli tak rýchlo a zbesilo, až som auto musela odstaviť na kraj cesty.

Ako sa stalo, že sa úspešná manažérka riadiaca celé firemné oddelenie premenila na jedno veľké zlyhanie, ktoré nedokáže ani len zostaviť kompletný zoznam potravín pre svoju rodinu? Plače žena, ktorá si váži sama seba, nad ovocím zabudnutým v obchode? A rovnako alarmujúca skutočnosť: Predstavuje nádoba so sezónnymi čučoriedkami predzvesť blížiaceho sa konca môjho manželstva?

Utrela som si rozmazanú riasenku pod očami a pomyslela som si: *Takto som si svoj život nepredstavovala – život sluhu, ktorého úlohou je zaobstarávať všetky prísady na prípravu ovocných smoothie pre celú rodinu.*

Počkať. Pozrieme sa na to spätne.

AKO SOM SA SEM DOSTALA

Naši sa rozviedli, keď som mala tri a mama čakala môjho brata. Rozhodla sa vzdať sa výživného, aby sa vyhla ostrej a horkej nenávisti, a vychovala nás s bratom úplne sama, pričom pracovala na plný úväzok ako profesorka na Katedre sociálnej práce v New Yorku. Nezarobila bohviečo, ale dokázali sme si s tým vystačiť. Teda to som si myslela, až kým prvý príkaz na vysťahovanie z bytu nevklzol pod dvere. Mama učila celý deň, potom nás vyzdvihla zo školy, zobrala nás k zubárovi na okraj mesta, potom späť domov do centra, kde nás už čakala pestúnka, a potom... sa vrátila naspäť do práce. Keď som zbadala obálku na podlahe, otvorila som ju, prečítala som list vo vnútri a potom čakala, kým sa mama nevráti domov. Keď konečne prešla dverami, zvestovala som jej správu, že už nemáme kde bývať. Mala som osem rokov. Mama ma ubezpečila, že jednoducho zabudla zaplatiť nájomné a hneď ráno to napraví.

Svoj sľub splnila a nemuseli sme sa sťahovať preč, no od tej chvíle som začala chápať, aké to mala mama ťažké, pretože bola na všetko sama. Spomínam si, že počas rokov formovania mojej osobnosti a pri rôznych príležitostiach, ktorých bolo tak veľa, že ich nedokážem ani spočítat', som

sa na ňu dávala na konci ďalšieho nekonečného a vyčerpávajúceho dňa – na moju prepracovanú wonder-mamu, ktorá sa pokúšala zvládať všetko sama – a myslela som si: *Takto ja nikdy neskončím. Keď vyrastiem, budem mať v živote ozajstného partnera.* Aj keď mi rodičia neboli vzorom, povedala som si, že si raz vybudujem vzťah, ktorý vydrží a ja pre to spravím všetko.

Tvrdo som pracovala a spravila som si školu, dostala som sa na právo, keď som stretla muža, ktorý sa mal stať mojím partnerom. Dohodila mi ho najlepšia kamoška Zoe. O Sethovi povedala: „Je to žid a je úplne posadnutý hip-hopom.“ Okamžite sa mi v mysli vynorila spomienka na to, ako som šokovala hostí vlastnou choreografiou na pesničku „Children's Story“ od Slicka Ricka pri príležitosti sviatosti *bat micva*. S týmto chlapcom som sa jednoducho musela stretnúť.

Bol to môj prvý rok v advokátskej kancelárii v New Yorku, kde som pracovala ako spoločník, čo pre mňa znamenalo dlhé hodiny protokolovania, takže naše prvé stretnutie so Sethom sme museli trochu posunúť. Dohodli sme sa, že sa stretneme okolo desiatej v bare na Union Square. O 21.30 hod. mi zavolať klient, ktorý ma zdržal na linke takmer dve hodiny. Keď som konečne dorazila do baru, bola skoro polnoc a Seth tam stále bol. Jeden zo Sethových priateľov čakal s ním, kým som sa neobjavila. Seth mi neskôr prezradil, čo jeho priateľ povedal, keď som prešla dverami: „Stálo za to na ňu počkať.“ To isté som si pomyslela, keď som zbadala Setha. Hneď som si ho obľúbila.

Našej romantickej idylke bránila iba jedna maličkosť – Seth býval v Los Angeles a ja som sa práve zapísala na preskúšanie v newyorskej advokátskej komore. Rok sme sa snažili udržiavať vzťah na diaľku. Na naše výročie som mu darovala zbierku mailov obsahujúcu každý e-mail, ktorý sme si navzájom napísali od nášho prvého stretnutia. Nazvala som ju „To najlepšie z roku 2003“. Bolo to viac ako 600 strán e-mailovej konverzácie, ktoré som vytlačila v suteréne svojej advokátskej kancelárie a zviazala ich do tmavočervenej štvorzväzkovej knihy. SETHA sa dotkla moja sentimentálnosť (rovnako ho zaujali aj moje dôkladné organizačné schopnosti). Obom nám vtedy došlo, že TO medzi nami je *skutočne pravé*.

V priebehu roka som sa vytrvalo a zanietené venovala štúdiu na skúšku kalifornskej advokátskej komory, okrem ktorého mi veľa času zabralo zvykanie si na život v Los Angeles. A po tom, keď bolo potrebné Sethov rastúci biznis presunúť na východné pobrežie, zbalili sme si veci

a presťahovali sme sa späť do New Yorku ako čerstvo zasnúbený pár. (Dostať ho späť domov bol môj tajný plán.)

Náš prvý byt sa nachádzal hneď oproti tunelu Midtown, bol stiesnený a večne hlučný, ale vôbec sme tomu nevenovali pozornosť. Boli sme zamilovaní, skutoční partáci v domácnosti a majstri vo svojom kariérnom obore. Boli sme mladí, plní energie a náš vzťah by som označila za recipročné partnerstvo dvoch rovnocenných spoločníkov. Okrem hromady bielizne na mňa čakali Sethove dohody s klientmi, ktoré bolo treba poopravovať, keď sa jeho zábavná agentúra rozširovala. On mi na oplátku zasa vysvetľoval obchodné ukazovatele pri vykladaní potravín.

Bol mojou pravou rukou, keď som stúpala po pomyselnom rebríčku svojho vysnívaného zamestnania – využívala som svoje právne vzdelanie, zručnosti v oblasti organizačného riadenia a sprostredkovania pri práci s jednotlivcami a spoločnosťami na štruktúrovaní filantropických organizácií. Jednoducho povedané, radila som bohatým, ako rozdávať tony peňazí neziskovým organizáciám, ktoré slúžili väčšiemu dobru. Obaja sme robili prácu, na ktorú sme boli hrdí, darilo sa nám vo všetkom, do čoho sme sa pustili.

Strih – manželstvo, deti – všetko sa zmenilo.

MAMA, KTORÁ O SEBE VŽDY POCHYBUJE

Stal sa zo mňa štandardný rodič – alebo výstižnejšie povedané, stal sa zo mňa rodič, ktorý tvrdí, že vždy je to jej vina. Jediná vec, ktorú som robila s vervou, bolo mixovanie hrášku pre malého. Aby sme boli spravodliví, Seth sa horlivo pustil do výmeny plienok, kŕmenia z fľaše a v noci zabezpečoval prvorodenému pohodlie. Ale okrem toho, že sa podieľal na formovaní tohto skorého, kritického spojenia so svojím synom, často hovorieval o našom novom rodinnom živote: „Neostáva mi toho veľa, čo robiť.“

Hoci môj manžel nie je muž neandertálskeho typu, do nemoty opakoval to, čo mu počas môjho tehotenstva sľúbil dobrý kamarát jaskynný muž: „Relax. Otcovia počas prvých šiestich mesiacov nič nerobia. Je to skôr na, mame.“

Rovnako ako mnoho otcov v úlohe živelov rodiny, aj Seth sa vrátil do práce len týždeň po narodení Zacha. Mne ponúkli trojmesačnú materskú dovolenku, aby som „zostala doma“ (ako keby táto fráza

pomenúvala všetko to, čo musia noví rodičia každodenne robiť). Keď sa obzriem dozadu, musím povedať... nečakala som, že to bude vyžadovať nekonečné emocionálne, mentálne a fyzické úsilie. Moja sesternica Jessica, ktorá bývala len pár minút taxíkom od nás a ktorá bola tehotná v rovnakom čase ako ja, nemala najmenšie tušenie (podobne ako ja), čo sa na nás chystá. V treťom trimestri sa prihlásila na kurz pletenia, pretože „zrejme sa na materskej dovolenke budeme nudiť.“ Nudiť, áno. Zaháľať, nie. Mala som čo robiť aj bez toho, aby som musela pliesť. Keďže sme si so Sethom pred tým, ako sa Zach narodil, nedohodli rozdelenie domáceho pracovného zaťaženia, všetko sa automaticky stalo mojou povinnosťou. Odišiel do práce a ja som osem hodín trávila preváraním fliaš, umývaním riadu, skladaním bielizne, dopĺňaním zásob, behaním do obchodu s potravinami, vyzdvihovaním receptov, prípravou jedla, upratovaním, no a nemôžem vynechať *zábavnú časť*, hrami s malým Zachom. Na jeho obranu, po návrate domov z kancelárie sa Seth ponúkol: „Ako môžem pomôcť?“, ale už jednoducho nebolo v mojich silách sformulovať odpoveď, čo som od neho potrebovala. Zvyčajne som odvrkla: „Neviem. Stačí si *niečo* vybrať!“

Bola som neskutočne vyčerpaná a ľahko som sklízla k preháňaniu. Tiež som sa cítila izolovaná a osamelá.

„Môj spoločenský život je teraz viac-menej súkromný,“ zverila som sa Jessice v jedno popoludnie na ihrisku.

„Stali sme sa, slobodnými vydatými ženami,“ povedala a pritom použila termín zavedený doktorkou Sherry L. Blakeovou definujúci tie ženy vo vzťahoch, ktoré samy znášajú podstatnú časť rodinných povinností. Seth videl, že bojujem vo svojej novej úlohe, ale tiež sa cítil neustále otrávený. Snažil sa podať mi pomocnú ruku, ale nakoniec ustúpil, pretože „nedokázal nič urobiť dobre“. Hádky sa stali súčasťou našej novej rodinnej rutiny, a keď som uvažovala o návrate do práce, predstava o zvládaní toľkých vecí naraz bola pre mňa výzvou. Práca v kombinácii s neustále sa rozrastajúcimi požiadavkami domáceho života sa zdala nemožná.

Jedného popoludnia po stretnutí, kde sa diskutovalo o mojom návrate, som využila pauzu, aby som na podnikovom schodisku potichu odstriekala materské mlieko do plastových vrecúšok. Ako som sedela chrptom opretá o stenu, pomyslela som si: *Skutočne sa to považuje za laktačný priestor mimo kúpeľne?* A ešte dôležitejšie, *ako sa s tým mám, do pekla, vyrovnať?* Zamestnávateľovi som navrhla, že budem pracovať na plný úväzok, ale jeden deň v týždni budem pracovať z domu. Neprešlo mi to. Potom som

skúsila inú ponuku – budem pracovať štyri dni v týždni za menší plat. Ani na to sa nechytíli.

Nakoniec som odišla zo svojho vysnívaného zamestnania, aby som sa stala nezávislým („1099“) konzultantom. Bol to krok, ktorý neľutujem (ale stále o ňom *veľa* premýšľam). V mojom prípade išlo o nasledovné – akokoľvek sa ma podnikový zamestnávateľ snažil podporiť a hoci mi počas materskej dovolenky strážil pracovnú pozíciu na plný úväzok, spoločnosť nemala zavedené systémy vhodné pre rodinný život, ktoré by podporovali rodičov vyžadujúcich väčšiu flexibilitu počas prvých rokov výchovy detí. V deň, keď som podala výpoveď, mi kolega poslal esemesku: > *Neobviňuj sa a pripojil túto štatistiku: V porovnaní s ostatnými vyspelými krajinami sú Spojené štáty na poslednom mieste v rámci ochrany nových rodičov pred prepustením z práce.*

Kamarátky, ktoré tiež absolvovali kariérnu „okluku“ spočívajúcu v znížení profesionálnej pracovnej záťaže, alebo ktoré úplne opustili tradičný pracovný cyklus, dokonale chápali, čím som prechádzala. Tanya, priateľka a zároveň bývalá kolegyňa odišla z našej spoločnosti, aby sa doma starala o dve deti, ma varovala: „Zvládať popri domácich úlohách aj prácu je náročné, ale ak si myslíš, že získaš *viac času* tým, že začneš pracovať na čiastočný úväzok, zamysli sa znova. Viac času doma znamená *menej času*.“ Ale ako by to tak mohlo fungovať? Moje nové mamičkovské kamošky ma rýchlo zasvätili do problematiky a poukázali na to, že keď zredukujete čas strávený v kancelárii, rýchlo ho naplníte tým, že doma začnete robiť viac, dokonca aj také veci, čo nemusia nevyhnutne súvisieť s deťmi.

Mali absolútnu pravdu. Keď som už raz prestala pracovať na plný úväzok mimo domu, okrem úloh, pred ktorými jednoducho nebolo úniku, ako napríklad príprava čistých plienok, som na seba prevzala veľa povinností, ktoré zvykol pôvodne robiť môj manžel. Úlohy, ako je aktualizácia našich poisťných zmlúv, platenie účtov, presúvanie škatúl do skladovacieho priestoru, nákup záložných batérií do hlásičov dymu a už radšej nepočítam koľko ďalších kravín, ktoré vlastne tak celkom nie sú úplne blbosti. Pretože popri všetkých ostatných povinnostiach sú to práve tieto, ktoré posúvajú život v domácnosti vpred. Bez akéhokoľvek vyjednávania alebo vedomého súhlasu som sa ocitla v novej úlohe generálneho riaditeľa, správcu úloh a včely robotnice pracujúcej na splnení nekonečného zoznamu úloh týkajúcich sa našej rodiny. Venovala som hodiny a hodiny práci, ktorú si

môj manžel nevšimal, ani nedoceňoval – a niekedy som ju ignorovala dokonca aj ja.

Počas mnohých dní, keď ma vyčerpanie doslova ovalilo, v okamihu, keď moje dieťa zaspalo a konečne som sa zastavila, uvažovala som nad tým, *čo som vlastne robila celý deň*. Občas sa mi stalo, že som na tú otázku nevedela nájsť odpoveď. Nebolo pochyb, že som stratila všetku kontrolu nad svojim časom.

Znie vám to povedome?

||||||

19

PREČO NEMÔŽEME ZVÍŤAZIŤ NAD ZOZNAMOM NEVYBAVENÝCH ÚLOH

Čím viac som sa rozprávala so svojimi kamarátkami, ktoré sa nedávno stali matkami, uvedomovala som si, že všetky máme problémy so stíhaním a plnením povinností – a čo viac, všetky sme mali problém presne identifikovať to, čo robíme. Prečo sme boli všetky také zaneprázdnené?

Ukázalo sa, že tento jav má meno, vlastne veľa mien. Jedným z mojich najobľúbenejších je „neviditeľná práca“: neviditeľná, pretože môže byť prehliadnutá a neuznaná našimi partnermi, a tiež preto, že tie z nás, ktoré túto prácu robia, ju nemusia považovať alebo dokonca uznávať ako prácu... napriek tomu, že nás to stojí reálny čas a značné duševné a fyzické úsilie bez PN-ky alebo zamestnaneckých výhod. Nepochybne ste si prečítali aj články popisujúce túto „duševnú záťaž“, „druhú smenu“ a „emocionálnu prácu“, ktorá neúmerne spočíva na pleciach ženy, spolu s mýtom, ktorý tvrdí, že domáce práce nám obohacujú život.

Ale o čom sa tu naozaj bavíme? Sociologičky Arlen Kaplan Danielsová a Arlie Hochschildová začali hovoriť o týchto hlboko vo vnútri pocítovaných (ale do značnej miery nevyslovených) nerovnostiach v osemdesiatych rokoch dvadsiateho storočia a odvtedy mnoho inteligentných žien podnietilo konverzáciu o danej problematike, čím sa im podarilo ukotviť ju v povedomí bežnej populácie.

Mentálna záťaž: Nekonečný zoznam nevybavených úloh pre vašu rodinu, ktorý si so sebou nosíte v hlave. Aj keď nie je taký ťažký ako vrece tehál, stále vás ťahá k zemi. Mentálne „preťaženie“ vytvára stres, únavu a často zabudlivosť. *Kde som dala tie prekliate kľúče od auta?*

Druhá smena: Práca v domácnosti, ktorú začnete robiť *oveľa skôr*, ako odídete do práce, a často sa k nej vraciate aj *po príchode* z roboty domov. Ide o neplatenú smenu, ktorá začína priskoro a trvá pridlho, no za žiadnu cenu o ňu nesmiete prísť. *Ak musíte pripraviť dva obedy pre dve deti, potom máte každý deň dvojitú smenu!*

Emočná práca: Tento výraz sa organicky vyvinul v pop kultúre, aby zahŕňal prácu vynaloženú na „udržiavanie vzťahov“ a „zvládanie emócií“, ako je napríklad telefonovanie so svokrovcami, nákup darčiekov pre učiteľov, posielanie ďakovných listov alebo predychávanie nákupného ošialu. Táto práca v kombinácii so starostlivosťou o dieťa môže byť jednou z najnáročnejších (podobne ako deň, keď sa narodilo vaše dieťa), ale ak ste ochotní upokojuvať svoje dieťa uprostred noci, ste úžasným a spoľahlivým rodičom. *To je v poriadku, mama je tu.*

Neviditeľná práca: Zákulisné veci, ktoré udržiavajú hladký chod domácnosti a rodiny, aj keď sú len sotva povšimnuté a málokedy sú docenené. *Zubná pasta sa nikdy neminie. Nemáte za čo.*

V snahe „stelesniť“ toto masívne bremeno, ktoré nesú ženy už príliš dlho, som začala hľadať a zbierať články, ktoré sa zameriavali na tému domácej nerovnosti. Po zhromaždení 250 článkov (a to nie je konečná cifra) z novín, časopisov a online zdrojov som sa dozvedela znepokojujúce správy. Keďže ženy začali o tomto probléme písať až v 40. rokoch 20. storočia, doteraz sme nedosiahli dostatočný pokrok v zdieľaní zatažujúcich povinností s našimi partnermi, dokonca sme nenašli ani presvedčivé fakty, ktorými by sme si mužov získali. Je to stále na prd, iba desaťročia sa menia.

Podľa najnovšieho výskumu ženy stále vykonávajú väčšinu prác v domácnosti a starostlivosti o deti, a to platí aj pre rodiny, v ktorých obaja rodičia pracujú na plný úväzok a niekedy dokonca aj pre tie, kde matka zarába viac ako jej partner. A potom som natrafila na štúdiu, ktorá nastavila môjmu životu zrkadlo. Píše sa v nej, že muži, ktorí si s partnerkou spravodlivo delili povinnosti v domácnosti pred tým, ako sa im narodili deti, výrazne obmedzili svoj podiel po tom, čo prišli deti na svet – až o päť hodín týždenne.